

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 789/2025
25.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Трајковић, адвокат из ..., против тужене Техничке школе „...“ из села ..., општина ..., коју заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2814/23 од 11.10.2024. године, у седници већа одржаној 25.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2814/23 од 11.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 377/22 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, исплати укупан износ од 195.324,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 112.924,00 динара, а у случају доцње у исплати трошкова обавезује се да на износ од 85.500,00 динара плати законску затезну камату почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2814/23 од 11.10.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 377/22 од 22.03.2023. године тако што је одбијен захтев тужиље да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада за период од маја 2014. године до краја августа 2015. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до коначне исплате као у том ставу изреке пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20,10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду била у радном односу код тужене на неодређено време, на пословима професора ... језика до одласка у пензију 2015. године. До јуна 1999. године тужила је живела у ..., где има стан који није у могућности да користи и где је, према прочитаној личној карти, до 26.07.2022. године имала пребивалиште. Због општепознатих дешавања тужена је изместила седиште у село ... . Након јуна 1999. године тужила тврди да има боравиште у Врању и у утуженом периоду је свакодневно путовала, углавном такси превозом, на релацији Врање – ... и обратно. Удаљеност од места боравишта до места рада тужиле је 50 километара. Као доказ о месту боравка тужила је доставила легитимацију издату од стране Комесаријата за избеглице Републике Србије од 2000. године. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђена је висина потраживања тужиле на име трошкова превоза у спорном периоду, а на основу цене коштања појединачних карата на релацији Врање – Бујановац, Бујановац – Гњилане и обрнуто, према ефективном броју дана рада. Тужени је оспорио тужбени захтев, наводећи да тужила није мењала податке о месту пребивалишта како би остварила право на такозвани „косовски додатак“, те да није обавештен да живи у Врању. Утврђено је и да тужила никада није поднела захтев за накнаду путних трошкова, а да су јој одређени временски период након 1999. године путни трошкови исплаћивани на руке.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, полазећи од навода тужиле да живи у Врању, са чиме је тужени као послодавац, због општепознатих околности у којима је школа пословала и запослени радили, морао бити упознат, те да је тужила у данима када је била радно ангажована путовала од места становања до места рада, првостепени суд је усвојио тужбени захтев на име накнаде штете због неисплаћене накнаде за долазак и одлазак са рада за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, јер су наведени трошкови били у функцији обављања редовних задатака тужиле. Поред тога, оцени првостепеног суда, наведено право тужиле прописано је законом и његово остваривање не зависи од других примања по другим основима, између осталог и од тзв. „косовског додатка“.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле, налазећи да тужила није доказала да је заиста и живела у Врању, да је долазила на посао у време и у трајању током месеци утуженог периода како је то констатовано у налазу вештака, односно није доказала чињенице од којих зависи њено право на исплату тражене накнаде. Ово посебно имајући у виду да налаз вештака,

приложен уз тужбу, не садржи податке о цени превозне карте у јавном саобраћају, као лимита за исплату на траженој релацији, да је обрачун вршен према појединачној карти за више релација без упоређивања и обрачуна на бази цене месечне карте превозника који су саобраћали на тој релацији, иако је, по према наводима тужиље, на наведеној релацији саобраћао аутопревозник „Јединство“ Врање. При том, тужилца није тражила допуну вештачења или изјашњење ради правилне примене релевантних норми општих аката тужене и Закона о раду. Поред тога, тужилца није негирала остваривање других погодности по основу места пребивалишта на територији Косова и Метохије, а тражила је реализацију права у односу на промењено место живљења. Имајући у виду наведено, по оцени тог суда, тужилца се није понашала у складу са општим правилима из Закона о облигационим односима у погледу поштовања основних начела савесности и поштења из члана 12. Закона о облигационим односима, на који начин је поступила супротно члану 13. тог закона којим је забрањено вршење права из облигационих односа противно циљу због кога је оно законом установљено или признато.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда засновано је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 32/13) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Према одредби члана 52. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 75/14) у члану 118. на крају тачке 1) додају се запета и речи: „ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Према одредби члана 25. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 12/09, 67/11 и 1/12), запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски и међуградски) која мора бити исплаћена до 05. у месецу за претходни месец, док према члану 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/15 ... 16/18), запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до 05. у месецу за претходни месец, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз. Уколико је перонска карта услов коришћења превоза, сматра се да је иста саставни део трошкова превоза.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиље за исплату накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у спорном периоду.

Наиме, неспорно је да тужилци, сагласно цитираним одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима, припада право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте. Међутим, правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају не постоји правни основ по коме тужилца може да тражи исплату у траженом износу. Осим тога, налаз вештака, супротно одредби члана 271.

ЗПП, не садржи чињенице и доказе на којима је заснован, нити податке о приложеним документима на основу који је налаз дат, а на основу којих би се утврдила висина штете коју тужила потражује, због чега се наводима ревизије неосновано побија правилност примене материјалног права.

Са изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиле одбијена као неоснована, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је применом члана 153. и 154. ЗПП у вези члана 165. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**